

sto leti, ko je na tla tega sveta stopila noga evropskega konkvistadorja. Ta pesniški prostor povezujejo neka silna nostalgija po izgubljeni zlati dobi, hude stiske ob neznosnih socialnih in političnih razmerah, ki pretresajo posamezne dežele, in nenehno ukvarjanje z neko nerazložljivo melanholijo, z ognjevitim ljubezenskim čustvom in z iracionalno prisotnostjo smrti, ki jo razkriva skoraj sleherni pesnik Novega sveta.

Španskoameriška poezija

USODNOST

Darío
Rubén
1867–1916, *Nikaragua*

Blagor drevesu, ki komaj čuti,
in še bolj kamnu, ki nič več ne čuti,
kajti ni večje bolečine kot je bolečina biti živ,
ni večje teže kakor zavestno življenje.

Biti in ne vedeti ničesar, ne vedeti za cilj,
v strahu pred preteklostjo in v grozi
pred prihodnostjo . . .

V obupu zavedati se, da boš jutri mrtev,
in trpeti zaradi življenja in senc,

zaradi vsega, kar vemo, in tega, kar komaj slutimo,
telo, ki vabi s svojimi svežimi grozdi,
in grob, ki čaka s svojim pogrebnim cvetjem,
in ne vedeti, od kod prihajamo,
ne kam gremo! . . .

TROBENTA

Alfonso
Cortés
1887–1969, *Nikaragua*

Ta trobenta, ki čaka, obešena na žebelj,
na deveto uro zvečer, da bi zaigrala tišino,
ali na prebujanje dneva, da bi dala jutru
čiste jutranje zvezde, ki pronicajo skozi
svileni eter;

videl sem jo nekdanj z glasom druge pesmi,
ko je sijalo sonce v njeni potemneli medenini,
kako je tolažila zvoke kot meče joka
in kako je mahala z drhtečimi zastavami zvoka.